

Jsem tu zpátky.

Na jednu stranu je to zvláštní, protože hlavní náměstí se změnilo. Na druhou stranu se mi zdá, že neuběhla ani chvilka od té doby, co jsem tu byla naposled. Všude spousta známých tváří. Nový restaurant Radnice je velice pěkný a moderní, ale mohl by stát kdekoliv na světě. Naštěstí jsou tu pořád hospody a stejně tak i pivo.

Od svého čtvrtletního příjezdu jsem sledovala město, jak se začalo pomalu zaplňovat divadelníky s batohy na zádech. A teď už ten dav převzal vládu nad Hronovem a bude si ji držet celý příští týden.

Oficiální zahájení s mnoha přítomnými VIP bylo slavnostní jako vždycky, stoupající vlajky a hymny na mě zase udělaly hluboký dojem. Je dobré vidět, že má Jiráskův Hronov tolik podpory.

Kromě znamenitých „pracovních“ rozhovorů o divadle s kolegy z Rakouska a Slovenska, jsem navštívila několik představení. Líbil se mi Já, Holden, tam byla energie, intenzivní hraní a tvořivá režijní práce s diváky po všech čtyřech stranách jeviště. Znáám příběh z knihy, takže jsem víceméně dokázala sledovat děj. Intenzitu, akční jednotu a dramaturgii Jeho, Holdena, jsem zcela postrádala v Malé mořské víle. Hraní mi přišlo neosobní a bez zájmu, přestavení jako celek bylo divným křížencem různých elementů.

Atmosféra na hlavním náměstí je stejně dobrá jako minulý rok, s čuníkem na rožni, zmrzlinou a mnoha lidmi, kteří se setkávají a mluví spolu.

Ještě napíšu.

Joke Elbers, Nizozemí

SANS ENCOMBRE. BEZ PŘEKÁŽEK.

Až když se na zahájení festivalu objevila skupina akrobatů a začala skákat salta z nových schodů, strohé náměstí pro mě získalo poezii. Odchytl jsem je hned po vystoupení. Byla tma, tak jsem je v davu hledala podle zrychleného dechu. Domluvili jsme se na druhý den před divadlem; když jsem přišla, bylo jich pět a skákali. Mám z nich trochu respekt, vypadají, že dokážou nemožné. Řekli jsme si, že půjdeme na pivo. Sedli jsme si ke stolu a začali objednávat. „Presso s mlékem – já taky – cappuccino – turka – presso.“ Pivo jsem si dala jediná.

Kluci, kdo jste?

Jsme skupina Sans Encombres, vznikli jsme před rokem, věnujeme se freerunu a parkouru. Začínali jsme různě a až po nějaké době jsme v okrese Náchod vytvořili tuhle skupinu. Spojili jsme pět skupin a je nás celkem dvanáct. 10 skáče + manažer + kameraman.

Co znamená váš název?

Sans Encombres je z francouzštiny a znamená to bez překážek.

Jaký je rozdíl mezi parkourem a freerunningem?

Základní rozdíl je v tom, že parkour je o rychlosti, dostat se přes překážky co nejrychleji, z bodu A do bodu B. Parkour se dá využít, když spěcháš na autobus. Třeba jeho zakladatel si vezme mapu, spojí si dva body a prostě tou cestou jde. Freerunning má v sobě akrobaci, je o stylu a o tom ukázat krásu pohybu.

Takže je umělečtější?

Určitě.

Je to street-art?

Jasně. Prostě jdeš po ulici a uděláš salto.

Je to i sport?

Je to životní styl.

Co obnáší?

- Tréninky. Když má člověk náladu, tak si jde zatrénovat, protože ho to baví.

- Obnáší to bolest.

Spojuje se tenhle životní styl s nějakou hudbou? Nebo oblíbením?

- V oblíbení člověk potřebuje něco trochu volnějšího, aby to mělo styl. Když člověk trénuje jenom v kraťasech, tak jsou ty pohyby hodně kostrbaté. Chybí tomu elegance. A chce to pořádný boty, protože dopady na beton jsou tvrdý.

- Hudbu posloucháme každé jiné, já

pružnej. Důležitá je rozcvička před tréninkem.

- To říká ten pravej.

Jak jste začínali vy?

- Tvrdě.

- Dostali jsme se k tomu přes film Okres 13, kde je zakladatel parkouru. Pak jsme prostě z něčeho seskakovali a pak jsme na internetu našli nějaký videa a že se tomu říká parkour...

Jakej má parkour původ?

Založil to David Belle, týpek z Francie, kterému je už dneska přes 40, v roce 97 se tomu začalo oficiálně říkat parkour. S ním trénoval Sebastien Focan, který se od něho potom oddělil a začal dělat freerunning. A neustále se obojí rozvíjí.

Učili jste se sami, nebo jste k tomu měli někoho zkušenějšího, kdo by vás vedl?

Úplně sami. Začali jsme v tělocvičně, kde jsme vždycky po tréninku karate začali dělat salta.

- Já jsem začal tak, že jsem skočil z pěti metrů dolů. To bylo nejhorší, co jsem kdy udělal.

Takže když vypadnu z okna, tak je to

dobřej začátek pro parkour.

- Právě že ne. Na začátek by ses měla naučit dopady. Aby se hned neudělala nějaká blbost jako tady Michal...

- Začínat od lehčích věcí je důležitý kvůli kloubům. Když začneš natvrdo, tak během měsíce začnou křupat kolena. Je dobrý začínat parkourem a ty salta do toho přidávat postupně a pořádkem trénovat, dokud člověk nebude mít stoprocentní jistotu, že to zvládne.

Ublížili jste si někdy?

- Nedávno mi to zrovna uklouzlo, když jsem točil salto, a dopad jsem na ruku a měl jsem přetrhaný vazy, ale to patří

rock, ska, reggae. Do těch videj se ale většinou dává nějaký takový elektro nebo instrumentály, to k tomu sedí.

Takže když se rozhodnu, že začnu taky skákat, co pro to potřebuju?

- Odvahu.

- Chuť to neopustit, vydržet u toho dýl. Protože ze začátku to nejde samo. Chce to trénovat.

- A posilovat a protahovat, aby byl člověk

ke každému sportu, to se může stát všude.

- Za celou dobu, co se tomu věnuju, se mi ještě nic nestalo.

- Ted'ka má jeden kluk zlomenou klíční kost, ale to vůbec nechápeme, jak se stalo. A tady Kuba by neměl do konce roku trénovat, měl otřes mozku.

Úraz tě neodradí?

- Neodradí.

- Ted'ka to vyznělo, jako že je to hrozně nebezpečný a adrenalinový, ale přitom to tak není. Každý si to myslí jenom podle toho, jak to vypadá.

Vypadá to strašně.

Patří ke každému sportu, že se sem tam něco stane, ale je to vždycky blbostí toho člověka a ničím jiným. Když jedeš na kole a něco ti vletí do cesty, tak se taky rozsekáš. Je to sport jako každé jiné – vlastně ne sport, disciplína, protože se v tom nesoutěží.

Jak se teda chráníte, abyste se nezmasakrovali?

Většinou zkusíme novou věc pokud možno v tělocvičně, ale když ta možnost není, tak se navzájem jistíme, aby ten člověk nespadl na hlavu.

Je proto důležitý trénovat spolu? Nebo trénujete i každý sám?

Vždycky by u toho měl být aspoň ještě jeden člověk, kdyby se náhodou něco stalo.

Hele, kluci, jste zletilí?

Jenom já.

Co vám na to říká doma?

- Mají strach.
- U nás se to změnilo. Postupem času přestali mít strach a začali mě podporovat.

- Rodiče strach nemají, asi mě nemají rádi nebo co. To tam nedávají.

- Ze začátku mi to zakazovali a postupně jsem jim řekl, že budu trénovat a že na to kašlu a poslouchat to nebudu. Ted' mě v tom podporují, jak to jen lze.

Klidně mi půjčejí velký auto, aby ch mohl obstarat palety nebo svézt kluky.

Paráda. Jsou na mě hrdý, mám z toho dobrý pocit.
To je skvělé. Jaký si před sebe při freerunningu stavíte cíle?

- Být nejlepší.
Říkali jste, že se v tom nesoutěží.

- No jsou skupiny, které soutěží, ale my mezi ně nepatříme.

- Každý to dělá kvůli něčemu jinému. Mě to baví a je mi jedno, co někdo jiný udělá.

Jednotlivé techniky a triky teda máte z internetu?

- Z fantazie. Ale základní techniky jsou z internetu.

- Fantazie je důležitá, aby si člověk dokázal představit, jaký pohyb udělá, jaký sva-

ly zaberou a pak to bezpečně zkusit, třeba do něčeho měkkého.

Nejvíc mě asi zajímá, jak překonáváte strach...

- Člověk si v mysli představí, že už to udělal. Když to mysl nedovolí, tak to nebudu dělat.

To na sebe musíš umět dost spoléhat.

Přesně. Sebedůvěra je důležitá. Když si člověk nebude věřit, tak se někde rozstřípe. Aby se ta myšlenka pochopila, musí se vidět film Tajemství. Je to takovej dokument o tom, jak člověk, aby něco zvládnul, jak má použít myšlení. Nasměrovat myšlenky na jednu určitou věc.

To se docela hodí v životě, ne?

Jo, parkour je o překonávání překážek jak těch doslovných, tak těch v životě. (A dobře se na to balejí holky.)

Jak se mám naučit víc si věřit?

Prostě si řekni, že to zvládneš. Koukni na nějaký inspirační film, pusť si muziku...

Je možný říct, že to, co děláte, je jedna z podob pouličního divadla?

Určitě. Dá se to tak brát, když to člověk dělá kvůli tomu, aby se předvedl před lidma.

Děláte to proto?

- Já osobně ne. Dělam to kvůli sobě.

Ale vystupuješ.

- To jo, já se rád předvedu, ale netoužím po tom.

- Vystoupení je spíš odměna za to, že se snažíme.

Jak se vám vystupovalo na zahájení festivalu?

- Bylo to fakt nejlepší, ale měli jsme trénmu, protože tolik lidí jsme ještě na vystoupení neměli.

- ale lidi byli super. Tleskali....

- Bylo to poprvé, kdy jsme vystupovali večer, nebylo moc vidět, tak jsem z toho měl trochu strach.

Choreografie vymýšlí kdo?

Navzájem se doplňujeme.

Stýkáte se s jinými skupinami, které se zabývají tím samým co vy?

Určitě. Vždycky se domluvíme a jdeme zaskákat. Třeba nedávno jsme byli v Šumperku a stálo to za to. Oni už to dělají tři roky a fakt válejí.

Dělají se festivaly?

-Jo, říká se tomu jam. Skupiny se sjedou a spolu trénují, je to nesoutěžní. Navzájem se od sebe něco naučíme, pokecáme a vznikne společný video.

- Jsou i soutěžní akce. Je na každém, jakou cestu si chce zvolit.

- My nesoutěžíme, k čemu.

No nezlobte se na mě, ale připadá mi to všechno takový podezřele harmonický. Jste jak od Foglara.

- Jsme jako bráchové. To je přece hlavní, abysme spolu vycházeli, bez toho se to dělat nedá.

- Sem tam se někdo trochu pohádá, ale to je asi normální, ne?

- Hlavně se snažíme, aby se daly pryč předsudky. Jako že se navzájem nepomlouváme.

Je někdo z vás šéf?

To zas ne, je to demokracie, ale Míša to trochu vede – rozhoduje, kdy a kde se sejdem a tak.

Dá se freerunningem žít?

To bych musel ještě hodně makat. Ta v uvozovkách konkurence je velká.

Jak se na vás dívá veřejnost?

- Někdy tleskají, někdy říkají, že jsme vandalové, třeba i zavolají policii, abychom přestali. Říkají, že špiníme zdi a ničíme lavičky, hlavně důchodci. Mladší a střední generace má respekt.

- No ale někdy jde babička a kouká a pak říká: „Já jsem chodila do Sokola, to děláte moc hezky!“

- V ČR se parkour rozjel až nezdřavě. Dělal to lidi, který nemají zkušenosti, jdou ven, natočejí video, málem se zabijou a pak s tím machrujou na internetu. A jsou to většinou malý děti. Nemají základ, nezajímá je filosofie, chtějí si jenom udělat jméno tím, že dělají něco neobvyklého. Někdo prostě chodí dělat parkour a někdo chodí skákat ven přes zábradlí.

Zuzana Malá

RECENZE RECENZE RECENZE

Divadlo A. Gondarčuka

Omsk, Rusko

RADOSTNÁ SPRÁVA O SVETE, KTORÝ NEEEXISTUJE

Vlak odchádza zo sveta do rozprávky hľadať krajinu, v ktorej panuje dobro, láska a spravodlivosť. Evidentne ide o poslednú pevninu v tomto storočí, kde možno čosi podobného nájsť. Diváci v hľadisku sú spolucestujúcimi viacerých rozprávkových postáv – Baby Jagy, Mušky, Zlatého zajačika, Čára Hráška. No centrálnou niťou hry Vladimíra Iluktova je príbeh o tom, ako sa našli a úprimnou láskou k sebe zahoreli Aljonuška a Ivanuška. Niektoré postavičky im pomáhajú, iné sa im pokúšajú šťastie prekaziť. Autor tejto hry čerpá inšpirácie z ruských ľudových rozprávok, no neuberá sa cestou citácií, parafráz ani persifláží. Vyberá si typy, ktoré fungujú v príbehu viac či menej autonómne. Vlak, ako transfer do stanice Omladzujúce jablká (asi tak by znel presnejší preklad) prepája rozprávkový svet s tým dnešným. A prepája ho na veselej vlne, na vlne nehynúceho optimizmu a nadšenia pre správnu vec. Nuž je to rozprávka...

Inscenácia režiséra Alexandra Gondarčuka má vysoké tempo, veľké fyzické nasadenie hercov, zo scénografie sú najzaujímavejšie kostýmy, ktoré posilňujú veseloherný ton, umožňujú pohybové evolúcie, ktoré herci zväčša zvládajú veľmi dobre. Hra i inscenácia má charakter feerie, ktorá s ľahkosťou prekonáva archaické predstavy o rozprávkovej hre. Predstavenie v Divadle A. Jiráka malo búrlivú odozvu v publiku. Nemožno sa tomu veľmi čudovať – energie vyžarovalo hodne. Súbor je evidentne disponovaný i trénovaný, ktorý chce a vie nadviazať kontakt s obecnstvom.

Posolstvo tejto inscenácie neobracia našu pozornosť len k časom detstva, ale hádam sa usiluje upozorniť nás, aby sme neopúšťali túžbu po lepšom svete s lepšími ľuďmi. Aby ten svet nezostal iba v rozprávke. Nuž, to bude asi ťažké. Ale zabávať sa na tejto téme možno.

Vladimír Štefko

diváci

Nám se to moc líbilo, byli výborní.

Říkali jsme si, jestli to jsou absolventi nějaké školy, ale byli úplně úžasní.

Jsmo nadšení, ta jejich energie, paráda.

Nechte si děti hrát a bude je to bavit.

Super, bez chyby. Baba Jaga se mi moc líbila, a vůbec ta jejich energie.

Samozřejmě líbilo. I to, že to bylo rusky a nevěděli jsme o co jde, ale přesto jsme tomu rozuměli. Viděli jsme za tím to divadlo. Všechno, co bylo na scéně, tak hrálo, světla, muzika, ta průhledná scéna.

Kde berou tu energii?

Je to krásný, když je někomu sedmnáct.

Mládí je mládí.

Oni jsou příprava na profesionální kariéru, je za tím vidět ta příprava, zúročení v pohybu, v tanci. Dával jsem se na ty holky... no krááásný holky...

Jsem nadšená, měli tam všechno, ale hlavně to jejich nasazení, paráda.

Vladimir Ilukhov

Kouzelná jablka

tvůrci

Alexander Gondarčuk

Jak dlouho už pracujete s herci, které jsme dnes viděli?

To je různé – s některými rok, s některými už šest let. Všichni jsou úspěšní studenti dramatického umění na Omské univerzitě a chtěli by v tom pokračovat. To znamená i další práci pod mým vedením.

Jsou bezvadně sebraní. Co na ně používáte na začátku zkoušek, aby se takhle dali dohromady?

Nejrůznější metody, Čechov, Stanislavskij a tak. Ruský člověk má problém, že je velmi uzavřený, na první pohled chladný, a myslí jenom na sebe. Největší práce je ho „rozehrát“, každou emoci oživit natolik, aby se herci sobě i mně dokázali otevřít. Jedině tak se dá hrát dobré divadlo. A Kouzelná jablka jsou divotvorný příběh, který sám o sobě motivuje postavy k tomu, aby se otevřely, a tak našly své štěstí.

Kdo z vás vymyslel ten závěr představení?

Destruovat scénu...to je možná malým tajným snem každého herce.

Chtěli jsme doslova prodýchat váš prostor – jeviště i hlediště. A tak vzduchem létají kouzelná jablka, která skutečně divákům dáváme, aby nám je s o to větší vervou vraceli nazpět.

Co Vás vedlo k propojení ruské tradice a veskrze moderních prvků na jevišti?

Je to jako kdybychom chtěli umýt všechnu tu špínu, ve které v Rusku žijeme. Gogol říká, že Rusko má dva problémy: blbě lidi a špatné cesty. My se to v téhle hře snažíme vyřešit po svém – cestujeme sice po špatných cestách ve vozítku bez kol, ale z té lidské blbosti nakonec každý dojde svého štěstí.

-kač-

KOUZELNÁ JABLKA, ZELENÝ HRÁCH A OČISTNÝ DĚŠT

Soubor Divadla Alexandra Gondarčuka z dalekého sibiřského Omsku cestoval dva dni vlakem do Moskvy, odkud odletěl do Prahy a autobusem dojel do Jiráskova divadla v Hronově. Tam naložil diváky do vlaku a spolu s nimi se vydal na cestu s konečnou ve stanici Kouzelná (omlazující) jablka. Tam někde prý snad sídlí štěstí, padá tam očišťující déšť vzpomínek na dětství, tryská čirá radost a smích.

Osm mladých herců s režisérem Alexandrem Gondarčukem naplnilo klasickou ruskou pohádku o cestě careviče Ivanušky za kouzelnými jablky (a spanilou, leč emancipovanou Aljonuškou) spoustou nápadů, hravosti, nezkrotné energie a radosti ze hry – a především řadou narážek na ruskou realitu i její mediálně šířený obraz. Carův tajemník je Nesmrtelný Kostěj s rysy praktického intrikána, Smrt je velká černá Moucha, Aljonuščin ženich je Zloděj Zlodějič a bohatýrů je nedostatek (a to je po nich poptávka i v publiku). Hraje se tu s klasickými ruskými atributy, mihne se i umírající labuť, dýchnou proslavené ruské „duchy“ a car si z radosti zatancuje kozáčka. Přepesťře malované kostýmy i rekvizity si dělají legraci z ruského folklóru, groteskní stylizace je patrná i z choreografie a hereckých prostředků. Všechno je to čitelné a sdělné – dokonce by se to obe-

šlo i bez anglických a českých jazykových výpomocí publiku. Ale soubor už se stal zkušeným festivalovým matadorem a ví, že vsuvka v domácí řeči publikum potěší. Ostatně, inscenace působí jako výborný vývozní artikl – satira na ruskou realitu se nosí a není divu, že inscenace sklízí jeden festivalový úspěch za druhým. Nepodezírám ji ale až tak z vypočítavosti (rozhodně ne její aktéry) a docela by mě zajímalo, jaký je její ohlas u ruského publika.

Všichni herci jsou výborně vybavení – perfektně zvládají strhující tempo, pohybové nároky inscenace, groteskní hereckou nadsázku a navíc mají v sobě velkou dávku vstřícnosti a otevřenosti, která jim umožňuje navázat okamžitý a bezprostřední kontakt s publikem. V Hronově se jim to dařilo od prvních pohybových etud před oponou až k závěrečnému skandovanému potlesku. Přiznám se, že jsem s tím superoptimistickým závěrem měla jistý problém – všechno to cákání štěstí z kbelíku a přehazování plyšového hrachu do publika a zpět bylo jistě míněno velmi upřímně, leč na mě to dýchlo atmosférou někdejších sovětských estrád a trochu mě v tom všeobecném veselí mrázilo. Ale za to tihle mladí opravdu nemohou.

Radmila Hrdinová

RECENZE REČE

Královské univerzitní divadlo
Liège, Belgie

SPRÁVA OD KAFKU

diváci

Nemohla jsem odtrhnout oči, i když jazyk neumím.

Jsem rád, že jsem člověk a přesto jsem rozuměl řeči opic.

Nerozuměl jsem, ale bylo to zajímavý.

Nevím. Nerozuměl jsem.

Já jsem tomu teda moc nerozuměla.

Nelíbilo. Ale já vůbec nerozumím tomu, proč to bylo vybraný na tenhle festival, otázka pro dramaturga, proč je to tady.

Já jsem první půlku prospal, protože jsem rozuměl každý pátý slovo, ale ke konci jsem se už zasmál.

Já nejsem schopná takhle bezprostředně o tom mluvit, musím to nechat dojít.

Přestože francouzsky rozumím, tak to bylo náročné, protože tam byla slova, která jsem v životě neslyšel. Nicméně líbilo.

No comment.

Ne. Herecky byli dobří, nic proti tomu, a určitě se snažili ten text nám nějak předat, ale kdyby alespoň v programu bylo více informací, takhle jsem zmatený a nevím. Asi spíš ne, určitě bych na to nešel znovu a ani to nikomu nedoporučím.

Inscenácia belgického súboru Theatre Universitaire Royal de Liège z Belgicka patrí k vrcholom festivalu Jiráskov Hronov. Známy text Franza Kafku Zpráva pro jednu akademii sa režisérovi Robertovi Germay podarilo vynikajúco preniesť do scénickej podoby. Inscenovať prozaický text môže byť tak trochu riskantné. Ale režisérovi spolu s hercom Vincentom Pagaczom sa podarilo transformovať Kafkov text na javisko naozaj osobitým a dramaticky silným spôsobom. Povedzme si úprimne, riziko prenosu takého textu akým Kafkova poviedka je, tkvie nielen v inscenovaní prozaického textu, ktorý je založený v prvom rade na rozrúpaní, ale aj v tom, že postavou, ktorá je stváňovaná, je postava opice. Avšak vynikajúcemu hercovi Vincentovi Pagaczovi sa podarilo stvárniť túto symbolickú postavu a metaforický text naozaj s brechtovskou dávkou scudzenia. Veď režisér v záverečnej „dodanej“ rozprave k publiku, tiež popravde brechtovského charakteru, sa na Brechta priamo a veľmi vtipne odvoláva. Tento „appendix“ ku Kafkovmu textu a význame čísel a numerológii je veľmi vtipnou paralelou k zdanlivo ťaživému, hoci vo svojej podstate veľmi vtipnému Kafkovmu textu.

Režisér postavil svoju inscenáciu na herectve, v ktorom dominuje vynikajúci pohybový herecký prejav. Práve prostredníctvom neho sa prenáša grotesknosť a humor Kafkovho textu, ktorého existenciálny rozmer sa tak ešte lepšie prenáša na diváka. Nadvláda rozumu oddelila človeka od jeho pudovej podstaty a osvietenský racionalizmus doviedol človeka k zajatiu rozumom, ktorý ho vzdialil jeho od telesnej, ale aj duchovnej podstaty.

V istom zmysle temná nadvláda rozumu – ved to vtipne predstavuje akademické prostredie, pred ktorým opica vysvetľuje ako došlo k vývinu človeka práve z nej. Aj keď sa opica učí byť v každom ohľade človekom (najmä v myslení), nevie sa zbaviť svojho opičieho výzoru a pohybu. Vincent Pagacz vynikajúco používa minimálne gestá a pohyb, ktorý naznačuje opičie pohyby. V kombinácii so skvelým rečovým prejavom tak vytvára napätie medzi vnútorným a vonkajším – medzi tým byť v myslení človekom a byť vo vonkajšom prejave opicou. Rôzne gestá, modulácia hlasu, intonácia a pohyb boli to určujúce v režijnom poňaní, ktoré prostredníctvom istej hravosti a nadhľadu tlmočilo pocity dnešného človeka, ktorý si uvedomuje omylnosť nadvlády rozumu. Inscenátorom sa podarilo do scénického jazyka preniesť mnohohrstenosť Kafkovho textu s jeho satirickými polohami. Úspornými, ale silnými prostriedkami – spomínaným vynikajúcim hereckým stvárnením a najmä intelektuálnou interpretáciou hovorili o pocitoch dnešného Európana.

Festivalové obecnstvo malo, i napriek tomu, že inscenácia nebola z francúzštiny tlmočená, výnimočný zážitok, aspoň podľa reakcií a veľké záverečného aplauzu. Inscenatori tak iste dostali odpoveď na otázku, ktorú vyjadrili v rozhovore pre Spravodaj Jiráskovho Hronova. Ako bude obecnstvo reagovať, i keď nebude rozumieť textu. Odpoveď môže znieť, že sa im podarilo Kafkov text divadelne transformovať natoľko, že s divákmi komunikoval, i keď mu explicitne nerozumeli.

Martina Vannayová

Franz Kafka

Zpráva pro jednu akademii

tvůrci

Rozhovor s Vincetem Pagazem

Hrajete ve francouzštině. Je pro vás těžké hrát pro zahraniční publikum?

Vždycky máte trochu obavy. Nikdy nevíte, jestli je v publikum někdo, kdo aspoň trochu ovládá francouzštinu. Ale režisér Robert Gernay vytvořil koncepci, která nezávisí jenom na textu. Myslím, že lidé celkovému vyznění porozumí.

A co podle vás přináší Kafkův text současným divákům?

Kafka bude vždycky aktuální. Lidé jsou neustále konfrontováni s myšlenkou svobody a konkrétně tato Kafkova povídka je o svobodě. Opičák hledá svobodu, ale ani jako člověk ji nenachází.

Jak jste se dostal k divadlu?

V univerzitním divadle TURLg působím už pětadvacet let. Začínal jsem v jiné skupině, která se zabývala tanečním divadlem. Takže tohle byla pro mě nová zkušenost.

-peh-

ZPRÁVA O JEDNÉ OPICI

Dlouhý stůl na podlaze v prostoru mezi jevištěm a hledištěm a popsaná tabule, na níž dominují jména Kafka, Huxley a Orwell, mění divadelní sál v přednáškovou posluchárnu. Moderátorovi se záhy podaří svou bezprostředností za pomoci humoru a několika světových jazyků zručně prolomit jazykovou i komunikační bariéru a získat si sympatie publika. Zaslechne úryvek ze Smetanovy Moldavy a přenesme se do Prahy ke Kafkovi. Moderátor smaže tabuli a přednáška může začít. Vzrušené výkřiky, skřeky a úderů za scénou naznačují, že se bude dít něco neobvyklého. Moderátor je odvolán asistentem v bílém plášti a s omluvnými posunky odbíhá na okamžik za scénu. Vrací se s poněkud provinilým výrazem a dává najevo, že se cítí trapně. Situaci se podaří stabilizovat. Přes scénu za ostražitěho dozoru asistenta přichází v hlubokém předklonu hubený mužíček s úzkým obličejem a vleče diplomatický kufřík na lejstra. Svými postoji a pohyby nápadně připomíná velkou opici blíže nespecifikovaného druhu. Opičí muž přejde za stůl. Moderátor si obléká bílý plášť a zaujímá střehovou pozici na opačné straně sálu než jeho asistent. Přednáška začíná. Pojednává o odchytu opice a její transformaci

v člověka. Opičí způsoby jsou však pro přednášejícího zjevně velmi obtížně překonatelné. Během přednášky leze na stůl, drbe se, chce si svlékat kalhoty, věší se na tyč od smetáku atd. Několikrát musí být svými ošetřovateli zpacifikován a umravněn. Přednášející své opičí projevy postupně omezuje a stále více působí jako člověk. Zato jeho ošetřovatelé se z jakéhosi neznámého důvodu začínají stále zřetelněji chovat jako opice. Že bychom se měli zamyslet nad relativitou hranice mezi zvířetem a člověkem? Přednáška končí. Vše se vrací do původních kolejí a opice je odvedena do zákulisí. Účinkující se s potleskem publika vracejí a rozdávají oříšky. Moderátor připojí numerologickou přednášku na téma všezahrnujícího čísla 22, které údajně propojuje celý vesmír od Kafky, přes Huxleye, Orwella až po Apollo 11. Proč? Snad, že je to absurdní. Nebo prostě proto. Na druhé straně jeden z významných spolupracovníků českého prezidenta v tomto jubilejním darwinovském roce nedávno důrazně odmítl možnost vývoje člověka z opice. Možná by pro něj zážitek z představení dané inscenace mohl být inspirativní. Herecké zpracování opičího muže bylo velmi zdařilé.

Jakub Korčák

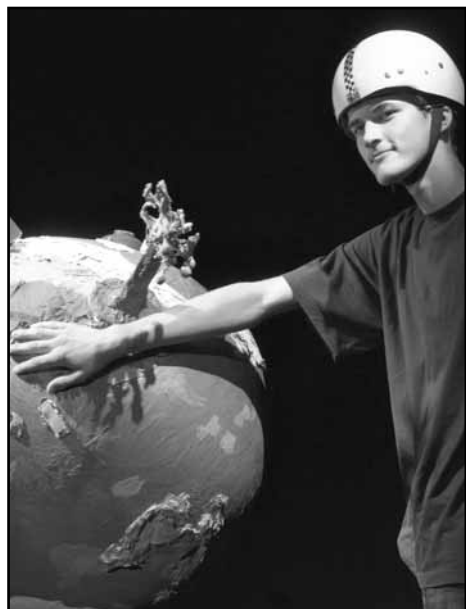

RECENZE

ZUŠ F.A. Šporka

Jaroměř

SMRT NA HRUŠNI

Můžeme objet na bicyklu zeměkouli? Možná že ne, ale dá se to zkusit. Herce z Něhdo – dvoučlenný soubor jednoho herce to zkusili. A u toho se bavila většina diváků.. Kdo z vás by nechtěl přetvářet svět malými domečky v Africe, Asii, Jižní Americe? A znovu je nechat zmizet. Když se šlape do pedálů, kola se točí dál. A show must go on. A Země je menší a menší.. Tak je možná lepší se zastavit, aby se z té naší zeměkoule nestal splasklý míč. Byli jsme svědky loutkového divadla „par excellence“, není možné neocenit technickou a pracovní zručnost výrobců a vynálezců tohoto teatrálního vehikula. Je to skoro klasický příklad autonomního divadelního objektu, který vykládá sebe sama. Patafyzický stroj, bicykl, pohání

primitivní trasmisií neuměle barevnou zeměkouli uplácanou na šikmé otočné ose. Tato zdánlivě jednoduchá mechanická hračka má metafyzický přesah. Příběh je jednoduchý, paralelní děje jsou ozvláštněny naivní komikou, plnou drobnokreseb. Vtipné paradoxy jsou lehce gradované, (protinožci, vyloupení banky) a dobře čitelné. Zpětné zrcadlo na kole umožňuje zpětný pohled. Proto cyklista v klíčovém momentě zastavuje děj a začíná destrukce. Svět se zbavil ekologické katastrofy horlivě vybudované manipulátorem loutek a domečků. Na prázdné zeměkouli zůstává kostel a hruška. Maličká figurka chlapečka znovu zmešká vyučování. Smrtka zmizela uvězněná na hrušni.

Ján Zavarský

diváci

No tak to bylo dost dobrý, fakt, super, originální. Jsem spokojený.

Líbilo se mi to moc, pro mě je to jedno z nejlepších věcí, co jsem zatím viděl.

Bylo to vtipné, a navíc ze života. Spokojenost.

Konečně jsem viděl rotoped, který má smysl.

Jsem rád, když mladí jsou chytří a nedělají chytrolíny.

Líbila se mi nápaditě zpracovaná scéna, a tak vůbec, fajn to bylo.

Líbilo se mi to. Bylo to vtipné a zároveň to mělo hloubku.

Příjemné. Skvělý nápady.

Ne že by to nemělo chyby, ale všechno jsem jim odpustila pro tu hravost a vtipnost.

Na tak malý ploše, chytře vymyšlená a vtipná scéna, hravost, inteligentní humor, dobrý. Zasmál jsem se.

Nejlepší byl smrták na stromě, taky bych ho tam odstěhovala.

Dobrý, fakt. Jen ten závěr, jak tam zůstal kostelík a škola, mi na ně připadal dost „dospělý“.

INZENZE REČENZE

Jakub Maksymov, Jarka Holasová

Ve dvě na hruškách II.

tvůrci

Jarmila Holasová a Jakub Maksymov

Jak dlouho a jakým způsobem tato inscenace vznikala?

Jakub: Tato inscenace se tvoří už dva roky. Prvním impulsem byla španělská lidová pohádka Paní Bída, kterou jsem si našel, přečetl a která mě zaujala. Motívem je podobná pohádka Dobře tak, že je smrt na světě. Přemýšleli jsme o tom, co by se stalo globálně, kdyby Smrt byla přilepená někde na hrušce a nemohla odnášet mrtvé.

Jak vznikl nápad s kolem?

Jakub: První impuls byl od Jarky.

Jarko, v čem je Jakub výjimečný?

Jarka: My se s Jakubem známe kolik let, Jakube, pomoz mi.

Jakub: Deset

Jarka: Deset?

Jakub: Jojo.

Jarka: Tak my se známe deset let a nedávno mě šokoval tím, že mi řekl, že když ho poprvé maminka do dramátka přivedla, říkal: s touhle ženskou nikdy v životě nechci mít nic společného.

Je to tak?

Jakub: Je.

Jarka: Dobře. A po hodině a půl, když odcházel z první lekce, tak se zase vracel a pořád se vracel a vracel se těch deset let. Co je na něm výjimečného? Mám říkat, jako že je chytřejší, že přemejšlí, že chce dělat, ... já nevím, jestli to je výjimečné v dnešní době...

Ty máš zkušenosti.

Jarka: Já nevím, jak mám všechny děti takové. Nevím, jestli se to vypěstovalo nebo to tak bylo, ale jsme stejná krevní skupina a o tom si myslím, že to je.

Co tebe, Jakube, nejvíc na téhle inscenaci baví?

Jakub: To je těžké říct nějakou výsec, mě to baví celý. Jinak bych to nedělal.

Jarka: Ony ty porodní bolesti a diskuze mezi námi jsou někdy na život a na smrt. První inscenaci, kterou jsme dělali, jsme tvořili o prázdninách společně po mailu. To bylo takové dobré, že jsme na sebe neviděli a navíc papír snese všechno. Tam jsme možná našli společnou cestu. Ale další rok na Paní Bídě taky nebyly porodní bolesti jednoduché. Že?

Jakub: No, zrovna teď rodíme zase a je to stejně tvrdý.

Co rodíte?

Oba: My nevíme, jestli to ještě řekneme, my to neřekneme. Protože je to perný.

Jarka: Mysleli jsme si, že tu bude chvíle to probrat, ale zatím jsem se včera jenom pohádali. Že?

Jakub: Je to tak.

Jarka: Ale já si myslím, že to k tomu patří. Jinak by to nešlo. A taky si myslím, že ty věci, za kterými si stojíme, musí bolet.

Eva K.

SVĚT NA GLÓBU GLOBÁLNÍHO SVĚTA

Ve své podstatě je každé divadlo politické. Čímž mám na mysli, že se nutně dotýká naší polis, naší obce, našeho světa, našich životů, našeho já v soudobé společnosti. Politické, globální i metafyzické je divadlo, které předvádějí dva studenti jaroměřského gymnázia – Jakub Maksymov a Pavel Holínský. Ve dvě na hruškách II. je, jak pořadová římská číslice napovídá, inscenace, která prošla vývojem, podobně jako vývojem prochází naše civilizace i naše vlastní já. Dovolím si také úvodem rouhačsky prohlásit, že evoluce této inscenace dosáhla svého vrcholu a před diváky se tak odehrává, ba doslova roztáčí, archetypální příběh o světě, který notoricky známe a který nás zároveň bytostně přesahuje.

Výrazným atributem jaroměřské inscenace je její komplexnost. Není do hloubky propracovaná pouze po stránce tematické; vytříbené a promyšlené je rovněž její řešení technické, přičemž je třeba připomenout, že si tvůrci sami pro svou inscenaci sestrojili nemálo komplikovaný mechanismus, který se jim stal jak hracím prostorem, tak východiskem k rozehrávání situací. Rotační glób, který tak výrazně připomíná třetí planetu nám nejznámější sluneční soustavy, je při svém pohybu na scéně odkázán na fyzickou aktivitu herců. Propojení mezi herci a jejich technikou je natolik úzké, že jedno bez druhého není schopno existovat. Bytí a jednání jednoho je podmíněno existencí druhého. Z této vzájemné provázanosti a osobní angažovanosti generuje další z pozitiv této nedlouhé, leč hutné a pestré inscenace. Herectví Jakuba Maksymova možná postrádá v některých aspektech precizní techniku, nabízí však mnohem více: přirozenou autenticitu projevu, nasazení, naladění a radost ze scénického jednání, která je po zásluze odměňována mnoha záměrnými i ne zcela zamýšlenými (leč půvabnými) okamžiky, v nichž se před námi zhmotňuje sama magie divadla. Raketa samovolně odlétnuvší v naprosto pravém okamžiku nechť je mi svědkem mého tvrzení.

Domnívám se (a utvrzuje mne v tom i včerejší třetí zhlédnutí této inscenace), že není v amatérském divadle mnoho tak mladých a přemýšlivých tvůrců, kteří jsou zároveň obdařeni darem sebereflexe a jisté živelné urputnosti. Jaroměřští studenti (pod pečlivým pedagogickým dohledem Jarky Holasové) jsou ukázkou toho, že divadlo přeje otevřenosti, aktivitě a vizím. Tato inscenace je totiž zároveň pohádkou, filozofickým zamyšlením, precizní hravou ukázkou dovedností a zručnosti i ryzím prouděním energie mezi jevištěm a hledištěm.

Divadlo v sobě ze své podstaty spojuje globální s lokálním. A já nemohu než s velkou radostí konstatovat, že tato inscenace je skutečně bytostně glókalní – globální i lokální zároveň. Je divadlem, které stojí víc než za viděním.

Petr Christov

Soubor Třetí věk při Městské knihovně Louny

VČERA VEČER U SILA...

Šest žen ve věku, kdy už hůlka není jen módním doplňkem, nastupuje na jeviště za zpěvu tklivé písně o hřebíčku zahradnickém. Vzájemně se podpírají a ztěžka narovnávají bolavá záda a kyčle. A v jedné vteřině letí hůlky nahoru, postavy se napřimují a z bábček se stávají štabajzny.

„Včera se mi zdálo, že je mi sedmnáct, moje srdce plálo, když jsi mě rukou plác...“ a dámy swingují v rytmu svých mladých let a s nenapodobitelným půvabem se vydávají do krajin svého dospívání, randění, námluv, svateb, nočních kojení, oslav MDŽ, spartakiád atd. atd. až po důchod, který znamená že: každý den je neděle, vstávat kdy chci, vnoučata jen když chci a spoustu času na koničky, nahléd a pochopení – čili přesně to, co si těchto šest žen v důchodovém věku velmi šťastně dopřálo.

Z jejich vystoupení je patrné 1/ že si texty připravily samy, 2/ že se při tom ohromně bavily, 3/ že mají velký smysl pro humor, sebeironii a nadsázku, 4/ že jsou na jevišti rády a 5/ že rozhodně nenaplníují představu důchodců, o nichž kdysi složil Karel Kryl mnou nepřilíhli milovanou písničku.

Jsou výborně sešrané, stačí jim mrknutí,

za pomoci hůlek dovedou hbitě stvořit figuru manžela, svatební fotografii i kolíbku, s půvabem tančí i zpívají a dovedou „uplácírovat“ pointu. Trochu mají problém s bouřlivým ohlasem publika, které jim rozbíjí precizní rytmickou strukturu jejich představení. Ne že by to tak moc vadilo, ale škoda každého slova, které padne pod stůl neboli zanikne v potlesku na otevřené scéně, jímž diváci v sokolovně odměňovali takřka každou druhou repliku. Nadšení publika bylo nefalšované, upřímné, neslo se napříč generacním spektrem a zvedalo diváky spontánně do „standing ovation“.

Milé dámy, kdybych nosila klobouk, smeknu ho až k zemi! Tolik vtipu a půvabu se dohromady hned tak nevidí. I já jsem měla slzy v očích – smíchem i dojetím. Ale jedno je jisté – že za pár let budu vplouvat do důchodu s heslem na rtech: „Včera večer u sila jsem to znova zkusila!“ Díky.

Radmila Hrdinová

P. S. Cestou ze sokolovny padla v rozjařeném publiku otázka, zda pánové přijmou výzvu a zda se 80. ročník Jiráskova Hronova dočká mužského sextetu, třeba prý pod vedením profesora Císaře. Pánové, co vy na to?

diváci

No to tedy bylo úžasné.

Ta energie, co z nich šla, bavilo mě to, bylo to ze života.

Mě se to taky líbilo. A taky bylo dobře slyšet.

Taky bych chtěl takhle zestárnout.

Promluvíly mi z duše, ale doufám, že příští rok tady bude mužský seniorský soubor, protože my máme taky problémy a jsou diametrálně odlišné.

Mně vadila divácká reakce – rušili tempo, vadilo mi to. Je hezké, že tleskali, ale brzdilo je to.

Teda ta jejich energie, obuly se do toho.

No, možná mají víc energie než my, doufám, že budu taky taková.

Určitě by se na tom daly najít chyby, ale proč je hledat. Bylo to upřímné, všechny věděly o čem mluví, vážně to byl jak píšou život ženy ve 20ti minutách.

No bála jsem se toho, moc se mi sem nechtělo, ale babky to rozjely. Bylo vidět, že toho na konci mají dost, až jsem o ně měla strach. Ale bylo to super, i slza mi ukápla.

Bylo to skvělé, protože si dokázaly udělat legraci z toho, co jiní považují za těžký životní úděl. Bezvadná nadsázka.

Dostalo mě předčítání k nočnímu kojení. To nemělo chybu.

RECENZE

kolektiv souboru, Jiří Suchý

Včera se mi zdálo

VČERA VEČER U SILA.....

Generační výpověď třetího věku jako výsostně otevřený komunikační akt okořeněný jemnou nostalgií! Energické ženy v důchodu nám s doprovodem klasických holí nabídlý nejen náhled, ale především nadhled na život uběhlý i očekávaný. Strhujícím způsobem se dokázaly zasmát samy sobě a podělily se o svou radost z toho, že ještě mají před očima a v žilách své mládí. A nejen to. Předvedly, že stále mají mladou mysl, která je vrhla do dobrodružství na jevišti, dobrodružství, které s nimi rádi sdílíme. Podstatné je, že ani jedenkrát nezazněl akord sentimentu. Děvčatům z divadelního souboru Třetí věk při Městské knihovně Louny za tento zážitek moc děkuji.

Majka Kotisová

tvůrci

Rozhovor se souborem Třetí věk

Jak váš soubor vznikl?

My jsme se přihlášily na univerzitu třetího věku, kterou pořádá Městská knihovna Louny. Loni se tam otevřel i obor divadlo a my musíme být všude. Tak jsme se přihlášily a takhle to dopadlo.

Na divadlo jste se přihlášily, protože jste chtěly hrát?

Ne, my jsme si myslely, že nám o divadle budou povídat. Nebo že se na nějaké divadlo půjdeme podívat a pak to rozebereme. Ale že budeme hrát my, to jsme teda netušily. Nejdřív jsme nechtěly, zuby nehty se bránily, ale jak vidíte, naše režisérka Renata Vordová nás dotlačila až na jeviště.

A jak inscenace vznikala?

Sešly jsme se, sepsaly jsme vzpomínky na to, jak jsme se kdysi zamilovaly, jak jsme začínaly v práci, co rodina, jak jsme končily v práci, jak jsme se těšily na ten důchod a co to s námi udělalo. Pak tady naše paní režisérka vybrala určité pasáže, my jsme je doplnily písničkami Jiřího Suchého a texty z jeho sbírky Lexikon lásky. A výsledek jste viděli.

Kde všude hrajete?

My už jsme to hrály leckde. Vyhrály krajskou přehlídku v Ústí nad Labem, postoupily jsme na přehlídku do Prostějova a tam jsme byly doporučeny na Jiráskův Hronov. Vyhlížíme publikum, které je mladé, protože to nás bere. Hrály jsme i v domově důchodců a to bylo fiasko. Důchodci nás neberou, mají nás za bláznivý starý ženský, který celou situaci znevažují.

Plánujete ještě něco divadelně podniknout?

Já si myslím, že určitě. (mezi souborem však nastávají dohady) Teda Evka tady je nejstarší, tak pořád říká určitě, ale my nemáme odvahu tak daleko koukat. Uvidíme, pokud zdraví dá. My jsme moc rády, že máme tak veliký ohlas u lidí, což nás velice překvapuje. Našich 391 roků, to něco vypovídá o budoucích plánech.

-peh-

Soubor Na klíček

Česká Lípa

VRSTVY MASEK

diváci

Příjemné jarní představení, to mám ráda.

Bylo to krásný, milý, fajn.

Jsou výborní, milí, moc mě to potěšilo.

Pobavilo mě to, dost se mi líbilo i to technické zpracování, chlapec a dívka po stranách, to modré a červené světlo, chlapec a dívka, a uprostřed to hluché místo a tam stojí ta třetí postava, která má schválně naličený obličej napůl, prostě dobrý nápad.

Před 35ti lety jsme taky tak dělali poezii. Nebo to bylo před 40?

Líbila se mi ta holka – Mefisto, nevypadla z role, dobrá byla.

On a Ona byli moc dobří, byly cítit proměny jejich citů. Hlavně On byl přesný.

Agrese versus něha.

Mě to nebavilo, absolutně ne. On a Ona byli prima, Mefistofelka už míň, ale asi jsem starej...

Perfektní výkon té herečky, upozadila ty dva druhé. Je mi to hodně blízké, tenhle styl mám rád.

Pořád se něco dělo, jsem rád, že jsem to viděl.

Nevidím ty vrstvy, ale možná nejsem vybaven na vnímání tohoto stylu.

Pro mě naprostá pohoda, miluju to nadšení a elán a vůbec tu energii, a snad i tu opravdovost a upřímnost, co do toho dávají. Bylo to takové pohlazení, i když zrovna tohle asi neměli v úmyslu. Moc jim fandím a děkuju.

Významnou básnickou osobností z okruhu surrealistů (či spíše postsurrealistů) je básník Karel Hynek (to nepravděpodobné jméno není pseudonym). Jeho tvorba, inspirovaná Vítězslavem Nezvalem a podněcovaná Vratislavem Effenbergerem (a do roku 1951 i Karlem Teigem), zůstala však až do jeho smrti v roce 1953 důsledně veřejně nepublikovaná. Zachovala se v surrealistických sbornících, vydávaných v jediném originálním exempláři, a ke čtenářům se dostala až po roce 1990. Mezi milovníky poezie ovšem došla rezonance a Karel Hynek se stal jedním z nejčastěji jevištně i sólově interpretovaných českých básníků.

Dílo Karla Hynka záměrně nereaguje přímo na poměry v Česku po 2.větové válce (a připomeňme, že ničeho lepšího než doby politických procesů se Hynek nedožil, zemřel v roce Stalinovy a Gottwaldovy smrti), je ovšem odrazem jejich přízračné atmosféry. Nad jeho automatickými texty, slovními hříčkami, rafinovanými i banálními rýmy a dekadentními erotickými představami se vznášá „křídlo smrti.“

To se pokusili inscenací Vrstvy masek vyjádřit její tvůrci, a proto vedle páru, jehož láska je hravá, krutá, vulgární i něžná, či lépe před něj, nad něj a všude kolem něj přivedli podivnou bytost, jež vodí lidi na oprátce kravaty a odporným smíchem ničí vše, co by mohlo být alespoň chvíli hezké. Ta osoba je oblečená do kabátu úřednického střihu a barvy montérek. Je to odporný manipulátor a slizký šmírák.

Musím říci, že k tomuto čtení Vrstev masek souboru Na klíček mě přivedla jednak znalost básnickova díla, jednak předchozí zkušenost s touto inscenací. Je zde však jeden zásadní rozdíl, protože tehdy tu postavu hrál jiný herec. A podle mého přesvědčení i – dovolíte-li- ženského citu ta hrůza padesátých let má mužskou podobu, ne ženskou. V představení, které jsme viděli, ji ovšem hrála žena, a tak si nejsem jistá, zda jsem četla správně, či zda si soubor plně stojí za tím, co jsme dnes viděli.

Nevím však, jaká přiložit měřítko, protože pro surrealisty termín literatura i estetika byl chápán pejorativně, mluvilo se pouze o poezii, která nejenže zahrnovala literaturu a všechna další umění, ale ještě obecněji byla spíš intenzivním a objevným způsobem prožívání sebe i světa, bez ohledu na jakékoli umělecké výstupy. Což potvrdil v nedávném rozhovoru náš nejslavnější žijící surrealista Jan Švankmajer.

Divadlo poezie je výsledkem potřeby jevištně zpředmětnit básnický obraz, nejenom slovy básně, ale i všemi dalšími prostředky. Je to metoda, ne žánr nebo divadelní druh, a vede v ideálním případě k silnému smyslovému a emotivnímu vjemu, nezávislému na kauzální logice nebo na příběhu. Nějakou vlastní, vnitřní logiku však má, a já teď opravdu nevím, jak se vyrovnat s náhlou změnou pohlaví jedné z pouhých tří postav. Že by spadla jedna vrstva masek?

Alena Zemančíková

Karel Hynek Vrstvy masek

JAK VSTOUPIT DO PROSTORU BÁSNĚ?

Jak vstoupit do prostoru básnickova díla, abychom se ho s využitím vlastního tvůrčího gesta pokusili transformovat v jevištní dění, v jevištní obraz? To byla, je a bude otázka, kterou vůbec není snadné zodpovědět. V tomto případě si tvůrci inscenace Vrstvy masek vybrali cestu dialogizujícího řetězení básní Karla Hyneka, které se tak staly vzájemnými promluvami a zveřejňovanými vnitřními monology aktérů a skládají tak příběh vztahu milenecké dvojice: od prvního kontaktu, zamilování, až k žárlivosti, konfliktu, usmiřování, novým hádkám a rozchodu. Lyrický subjekt tohoto dění je reprezentován bizarní postavou vypravěčky, „samotného Mefista“ jak se píše v programu, s každou polovinou obličeje jinak nalíčenou, s převážně vysoce stylizovaným projevem. Ta zpočátku atakuje diváky, vtahuje některé na jeviště, až na něj vtáhne i chlapce a děvče, kteří, jak se ukáže, jsou vlastně herci souboru – vypravěčka je proměněná v postavy a příběh dvojice milenců začíná. Vypravěčka, jakýsi „klaun osudu“ s množstvím „masek“, na jevišti dále zůstává a je hybatelem, organizátorem celého jevištního dění.

Při repríze, kterou jsem navštívil – či toužil být na návštěvě v prostoru rozvíjející se jevištní básně – se mi však hned na počátku nepodařilo, při nejlepší vůli, navázat s ní smysluplný kontakt. Cítil jsem se vypravěčkou atakován poněkud necitlivě, nesmyslně, v hereckém projevu bez potřebné míry nejnужnější autenticity, akce na mne tak působily jen jako samoučelná exhibice. Tento můj dojem z jednání vypravěčky se bohužel v průběhu představení podstatně nezměnil. Divácky jsem se v představení „chytil“ jen v místech některých dílčích básní a dílčích jednání milenecké dvojice. Skutečně mě vtáhla např. jejich souběžná interpretace stejné básně v samotném závěru.

Dojem z představení, který ve mně zůstal, je tak rozpačitý. V souboru i výstavbě inscenace cítím jistý potenciál, který se však, alespoň pro mne, tentokrát nedokázal plně uplatnit.

Aleš Bergman

tvůrci

Markéta Holá – režisérka

Čím tě oslovuje Karel Hynek nejvíc a jak jsi tvořila scénář?

Přitahuje mě svojí obrazotvorností, nejen tím, že vytváří krásný obraz, ale zároveň ten obraz má úžasný obsah a „podobsah“. Původně jsem neplánovala, že z Hyneka budu něco dělat, ačkoliv jsem četla souhrnnou sbírku S vyloučením veřejnosti. Když jsem si to vše pročítala, v hlavně mi vytanul úplně jednoduchý příběh, protože se tam stále motá kolem lásky (Hynek umřel velmi mladý, takže toto bylo jeho životní téma.) Postupně jsem si tedy tříbila ať už jednotlivé verše, sloky, celá básně je tam jen jedna. Tak vznikla první verze – před čtyřmi lety. Teď jsem to upravila a je zajímavé, jak s postupem věku se změnil pohled na příběh lásky, tato verze končí úplně jinak než tak první.

Jak vznikla role Mefista?

Ta role je prokletá, protože nikdo ji nehrál víc než jednou kromě Petry, která to hrála i tady a hrálo se to po šesté, vystřídal se nám v ní čtyři různí herci. Když jsem tu poezii četla, vnímala jsem tam jistý „odhled“. I přesto, že Hynek vždycky psal o sobě, o svých vztazích a možná o něčem, co zažil, vždy jsem tam viděla něco „nad tím“. Proto jsem princip lásky personifikovala do této postavy, kterou si každý může vykládat jak chce. Může to být Mefisto, Osud, Vypravěč, Bůh. Každopádně je to někdo, kdo nad tím vším vládne, může si s těmi lidmi hrát a baví ho to. Ne že by byl nepřítel a zlý, jak to může vypadat, jeho uspokojuje, jak se ti lidé vyvíjí.

Vaše složení souboru je zajímavé, každý je téměř odjinud, jak jste se dali dohromady?

Já jsem z České Lípy a studuji v Brně. Péta, která hrála Mefistu, je také z Lípy, ale studuje v Praze. Vojta je z Frýdku a Bára je z Brna. Sešli jsme se náhodně. Dali jsme se dohromady čistě kvůli tomuto projektu, potřebovala jsem takové lidi, kterým to vše bude přirozené.

Toto je tvé první inscenování poezie. Čím je to pro tebe výjimečné a kde cítíš úskalí?

Chtěla jsem si zkusit čistě jen tu formu. Hned se objevilo mnoho úskalí: musí vyniknout slovo, které je podkladem všeho (tady je to navíc těžká poezie), mělo by to mít také svůj vnitřní příběh, tudíž dostat poezii do příběhu tak, aby to fungovalo paralelně. Výhoda je, že jsem tím poznala něco jiného a v každém představení si stále něco nacházím.

Eva K.

RECOVERED ALCHEMY GUILLERMO HORTA BETANCOURT

Vytáhněte se až do oblak. Staneme se kameny.

V češtině Znovunabytá alchymie... Proč? Už po jednom dopoledni stráveném společně s účastníky Guillermovy dílny pochopíte. Pohyby, zvuky, tělo a duše se mísí v alchymistickém kotlíku, aby z toho vznikla tajuplná, magická směs zvaná divadlo.

Zpočátku mám pocit běžného tréninku. Více než dvacítka lidí se rozprskne po celém prostoru velké tělocvičny. „Zastrčit břicho a půlky k sobě,“ nabádá je lektor a těla se kroutí a potácejí malebně jako stromy při včerejší bouři. „Držení těla! Strídejme napětí a uvolnění!“ „Udržujte rytmus!“ Lektor bubnuje a pohyby se zrychlují. Je vidět, že někteří jedou už teď na doraz, někteří mají ještě rezervy. „V tréninku využívám baletních prvků a prvků moderního tance,“ upřesňuje Guillermo. A všechny pohyby předvádí s obrovským nasazením, „Vytáhněte se až do oblak!“ Mimochodem, zkuste se válet po rovině bez pomoci rukou a nohou tak, aby to vypadalo jako že plavete. Má to švih, a když jsou pomalí, Guillermo se promění v psa, vrčí na ně, doráží, tak aby pohyb zrychlili. „Naslouchejte svému tělu. Je nutné tělo naladit na tento okamžik. Protože je v neustálém pohybu. Žádný okamžik není stejný, takže každé vteřině musíte věnovat pozornost a tělo si uvědomovat.“

Z jednotlivých prvků pak vzniká sestava. Guillermo ji porovnává s jízdou: „Představte si, že jedete autobusem z Prahy do Hronova. Cesta má jednotlivé zastávky, jako jsou tady jednotlivé pohybové prvky. I když základní směr cesty je dán, v jednotlivých nuancích se proměňují, a logicky na sebe navazují. Máte škálu možností, ale v každý okamžik musíte vybírat. Je to váš boj o každé rozhodnutí, zda je pro vás správné či nesprávné.“

Po téhle temperamentní rozjezdovce přijde krátká přednáška o správných stravovacích návycích. „Snažím se jim dát komplexní obraz všeho, co je důležité pro tanečníka či herce. Do toho patří nejen tréninkové metody, ale také správné nutriční návyky.“ Kromě toho přidává i určitou filozofii. „Na našem těle jsou nejdůležitější kosti. Protože když zemřeme, svaly opadají, krev vyschne, ale kostra zůstává. To je paměť člověka. Spojí se se zemí, a tak zůstává na věky. Trvá dlouho, než se rozpadne. Pak se staneme součástí země – staneme se kameny.“

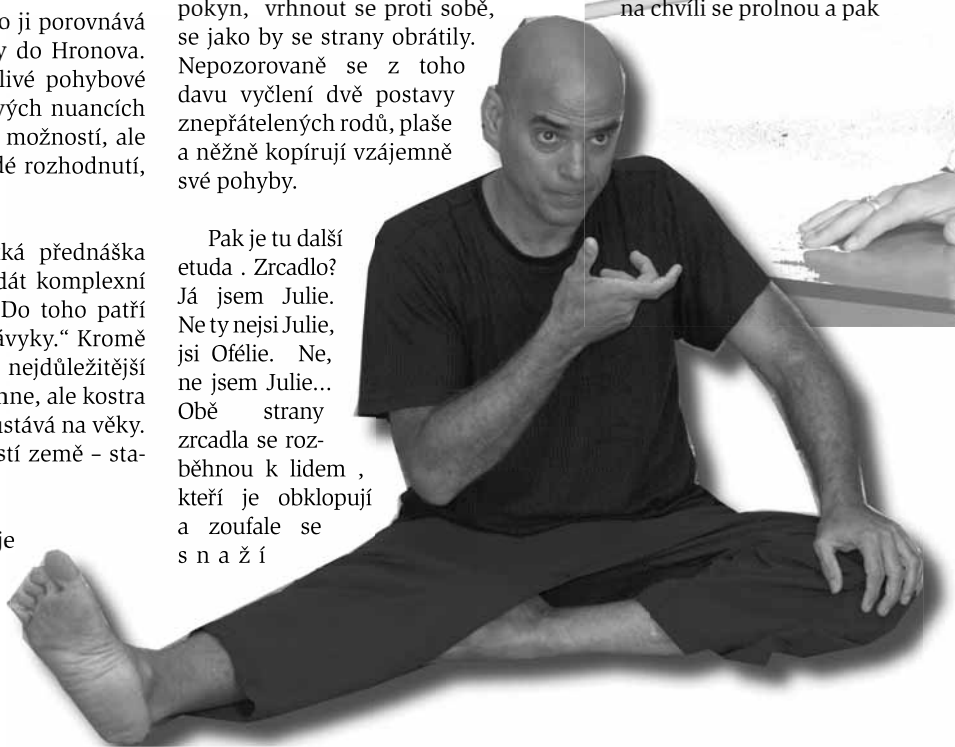
Druhá část dopoledne je věnována hlasu. Jaká je Guillerмова metoda, jsem neodhalila. Zvenku to ale vypadá tak, jako by vůbec nedýchal. Neotvírá pusu, a přitom najednou kolem něj v prostoru začnou znít tóny – od hlubokých po nejvyšší. Žádný operní pěvec

by se za jejich intenzitu ani kvalitu nemusel stydět. V rozlehlé tělocvičně to zní úžasně. Už od počátku se seminaristy nacvičuje chór, v němž proti sobě stojí „high“ and „low“ voices (tedy hluboké a vysoké hlasy). Nevím, zda se tady sešli zvláště schopní zpěváci, ale jako celek to zní magicky. A to jsou vlastně na začátku.

Další trénink propojuje hlasové a pohybové projevy, střídají se kolektivní cvičení s výstupy jednotlivců. „Pro některé lidi je obtížné zvládnout kontakt ostatními, takže se snažím dávat jim takový typ cvičení.“ Je to například tak, že se s melodickým hučením proplétá mezi lidmi, až na sebe „nalepí“ dalšího, ten pak předává šafetu dál, takže zanedlouho to tu hučí jako v úle stejně naladěných kroužících dvojic či trojic. Další cvičení trochu připomíná dětskou hru Zlatá brána. Ti zezadu procházejí špalírem a stavějí se dopředu, takže dvojřada postupně narůstá určitým směrem.

Další cvičení je samostatné a do jisté míry improvizací. Tématem jsou postavy ze Shakespearových her – Montekové a Kapuleti (vysoké a nízké hlasy), Hamlet a Ofélie. „Všimněte si, že určitý prvek se ve všech Shakespearových hrách opakuje. Jsou tam vždy dvě – většinou znepřátelené – strany a zamilovaná dvojice. Po několikaminutové samostatné domluvě skupin se jde „do terénu.“ Montekové a Kapuleti stojí proti sobě – a ve chvíli, kdy Guillermo nepatrným pohybem dá pokyn, vrhnout se proti sobě, se jako by se strany obrátily. Nepozorovaně se z toho davu vyčlení dvě postavy znepřátelených rodů, plaše a něžně kopírují vzájemně své pohyby.

Pak je tu další etuda. Zrcadlo? Já jsem Julie. Ne ty nejsi Julie, jsi Ofélie. Ne, ne jsem Julie... Obě strany zrcadla se rozběhnou k lidem, kteří je obklopují a zoufale se snaží

NÁŘE SEMINÁŘE

utvrdit svou identitu. „Tati, že jsem Julie...Tak jí to řekni...“

Vypadalo to, že celé dopoledne se rozplývá v jednotlivých elementech, ale po poledni se mi najednou před očima začal objevovat celý tvar, na kterém se pracuje. Jednotlivé kousky patchworku se sešívají dohromady a vytvářejí pestrou směsici zvuků, gest, tanečních pohybů. A přitom to už dnes drží pevně pohromadě.

Guillermo má jedno přání. „Byl bych strašně rád, kdyby se mi podařilo dát dohromady skupinu, s kterou bych mohl pracovat i dál. Navázat třeba tento kurs i v příštím roce se stejnými lidmi. Podívejte se, kam došli za pouhé tři dny.“

Tak se určitě přijďte podívat na ukázky z práce dílny v sobotu dopoledne. Já tam budu taky!

Jana Soprová

Problémový klub

Den druhý

TANEC JAKO SYSTÉMOVÁ CHYBA

Pondělní rozpravu moderuje Petr Christov (jako druhý v abecedě). Plynule navazuje na včerejší téma interpretace klasiky. Tou je bezesporu i Kdo chytá v žitě, pro jistou generaci kultovní a přelomová kniha. Lektori se shodují, že jim karlovarská inscenace Já, Holden přinesla silný divadelní zážitek. Jan Císař hovoří o suverénně naplněné divadelní situaci ve smyslu „pohybu hereckého komponentu v jevištním prostoru“, o tom, jak si čtveřice kluků přisvojila Salingera přes vnitřně tělový prožitek a s velkou dávkou imaginace, o perfektně zvládnuté a využitě aréně a vynikající jevištní mluvě. Vzniklo divadlo, které není závislé na literatuře, naopak ji respektuje a vnáší do ní něco svého. Pan profesor překvapivě označí sám sebe za vášnivého ctitele dramatické výchovy a přijímá i závěrečný vstup malé holčičky. V tomto momentu zaslzel i Jakub Korčák – tak silně zarezonovalo téma hledání života v pravdě. Podle Aleny Zemančíkové se kluci v pravý čas a mimořádně šťastně potkali se Salingerovou novelou jako s jednou z knih s iniciační tematikou.

Interpretací klasiky byla také Andromaché souboru Geisslers Hofcomoedianten. Text nalezeného barokního libreta označí Alena Zemančíková za ještě větší ptákovinu, než by se mohlo zdát, do děje nesmyslně zasahují postavy z úplně jiných antických příběhů. Soubor tohoto „dadaistického“ rozměru využívá a dál s ním pracuje. Pomocí dřeva a truhlářského náčiní vytváří poetickou rovinu, která otvírá prostor pro fantazii. Jan Císař připomíná, že jde o další z mno-

ha pozoruhodných, ale sisyfovsky náročných pokusů kukského souboru o konfrontaci barokního manýrismu 18. století se současnými stále dokonalejšími prázdnými formami. Ján Zavarský se obává, že když se pokusíme nahradit baroko jinou strukturou, ztratíme možná vše. Představení lze sice přijmout jako manýristické, s vnitřně vyprázdněnou formou, inscenátoři ale rezignují na příběh a způsob zpracování začne být brzy stereotypní. Vladimír Štefko oceňuje nápaditost a humor, ale postrádá hlubší významové souvislosti, v duchu manýrismu se představení blíží lidové zábavě – diváci se zjevně baví jednotlivostmi.

V závěru rozpravy došlo i na tanečně-pantomimický blok. Bylo by snad ale lépe, kdyby na něj nedošlo. Jakkoli nelze pochybovat o odborné fundovanosti všech lektorů PC, v otázce tance se přece jen projeví jako kompetentnější mluvčí z pléna. Vlastně není fér mít lektorům cokoli za zlé, chyba zdá se být spíš systémová – neorganicky zařazený shluk tří choreografií a dvou pantomimických vystoupení předhosený k debatě divadelním, povýtce činoherním odborníkům... Jakub Korčák naštěstí včas uvedl na pravou míru, že tanec používá odlišný druh přenosu na diváka než divadlo. Emocionální zážitek nemusí pramenit ze situace, smysl je už jen ve sdílení radosti z toho, jak tanečník dokáže ovládat své tělo. A v jeho případě, ale zjevně i u mnoha dalších diváků, se zážitek skutečně dostavil.

-jah-

Obhajoba Andromache

Protože Milan Strotzer vždy zdůrazňuje, že Zpravodaj JH je na světě nejen pro momentální chvíli, ale také jako svědek dění pro budoucí generace, mrzelo by mě, aby Andromache souboru Geisslers Hofcomoedianten Kuks zůstala v těchto listech pojmenována jen jako „študácká legrace“ či snad blbost. Ráda bych prezentovala i jiný názor, který určitě není ojedinělý.

Chybělo-li některému z diváků téma či hlubší smysl, mně rozhodně ne! Vše, co jsem na scéně viděla, se mi složilo v otázku: „Která láska je silnější a má větší váhu? Mateřská, otcovská nebo milenecká?“ Tvůrci inscenace si na ni odpověděli jednoznačně: ta, která chrání „stvoření“, tedy láska mateř-

ská. Kateřina Bohadlová (Andromache) hrála roli trpící matky tak přesvědčivě, že jsem její mateřské lásce uvěřila, i když vím, že ona sama tuto zkušenost ještě nemá.

Před představením jsem se na divadelní kus nijak zvlášť nepřipravovala, takže jsem si ani antická dramata neopakovala. Přesto mohu s čistým svědomím napsat, že jsem příběh pochopila, bylo mi jasné a srozumitelné, kdo, proč a s kým mluvím, i jaké jsou motivace k jednání. Nepopírám, že mi to na začátku dalo trochu práci a spolu s herci jsem si hezky s nadsázkou říkala: „Můžeš mi to, prosím tě, ještě zopakovat?“ Jak však představení plynulo, vše se mi krásně spojovalo a neměla jsem o postavách žádné pochybnosti. Ve vztazích jsem se orientovala naprosto přesně.

Stejně tak jako srozumitelnost jsem velmi ocenila pro mě zcela vyváženou míru humoru a tragédie i zcizovacích efektů a jistě „antičnosti“.

Podobně jako mnozí další jsem zalitovala, že se představení nemohlo uskutečnit ve vhodnějším prostoru, ale i přes studené prostředí Čapkova sálu jsem inscenaci kukského souboru vnímala jako kompaktní od začátku až do konce. Nepřinášela patos, příjemně bavila, zároveň mě držela v příběhu a nutila i k zamyšlení.

A ještě pro upřesnění: mezi absolventy DAMU, konkrétně katedry alternativního a loutkového divadla, patří pouze režisér Petr Hašek a dva herci – Martin Bohadlo (Odysseus) a Kristýna Matějová (Helenos).

Zuzana Vojtíšková

JSEM TEĎ ŠŤASTNÝ.

Josef
Hollos

rozhev

Prezident CEC AITA/IATA, tedy Středoevropské části organizace AITA, Rakušan Josef Hollos, není na Hronově žádným nováčkem. Poprvé tu byl asi před deseti lety a od té doby jezdí pravidelně. Letos se tu objevil doslova na otočku, nicméně mezi představeními jsme si stihli popovídat nejen o jeho divadelních aktivitách, ale i o nejbližších plánech organizace, kterou zastupuje.

Přijel jste na Hronov jako zástupce AITA/IATA...

Přesněji její Středoevropské sekce. To znamená, že se jedná o země na mapě mezi Irskem a Ruskem. Kromě těch středoevropských jako Německo, Rakousko, Česko, Slovensko například také Ukrajina a Izrael. Jsem prezidentem CEC do roku 2011, kdy budou nové volby. Letos v létě nás ještě čeká světový kongres v Monaku. Jinak mohu říci, že jsme velice produktivní výbor, podílíme se na přípravě spousty festivalů – kromě Hronova je to třeba slovenský Martin, maďarská Kazinbarczika, německý Paderborn, Rudolfstadt.

Jste vy sám aktivní divadelník?

Těžko říci, posuďte sama. Já jsem byl 24 let učitelem, nejprve na učilišti, kde jsem využíval dramatické metody ve výuce různých předmětů. Pracoval jsem s malými dětmi i pubertáky, a postupně jsem se v Rakousku proslavil tak, že se na mou výuku jezdili dívat studenti z akademie, učitelé a ředitelé jiných škol. Po 24 letech jsem práci učitele opustil, stal jsem se na pět let šéfem nově vzniklého Informačního centra mládeže, a poté mě požádali, abych v této oblasti pracoval na vídeňské radnici. Během pár měsíců jsem se tam stal vedoucím odboru, takže jsem se stal radním, který ve Vídni odpovídá za veškeré záležitosti spojené se školstvím, mládežnickými organizacemi, mládežnickými centry, mladou kulturou a nejrůznějšími subkulturami. Zkrátka se vším, co se pojilo s mládeží. V roce 2005 jsem odešel do důchodu a byla mi nabídnuta nová práce – abych se staral o dětské a mládežnické divadlo v mezinárodním kontextu. Jsem teď šťastný, protože se nám podařila uskutečnit ohromná věc. Právě minulou neděli skončil ve Vídni obrovský celosvětový festival mladého divadla, kterého se účastnilo na 18 zemí a více než 200 mladých lidí z celého světa.

To je první ročník festivalu? Řekněte více o jeho koncepci...

Je to něco výjimečného, co se dosud nikdy nekonalo, i když jsme o tom snili už od devadesátých let minulého století. Tématem, nebo mottem festivalu bylo RIGHT OR WRONG (Dobře nebo špatně). Už když jsme obesílali různé země, požádali jsme je, aby připravili projekty na toto téma a aby nominovali jednoho mladého člověka (ne režiséra, ale běžného člena souboru, který bude v ještě nedospělém věku), který pak bude společně s dalšími stejně mladými vést workshop. Máme totiž zkušenost z jiných festivalů, že skupina přijede, odehraje a zase odjede, takže vlastně z toho nic nemají, a vůbec se spolu ani neseznámí. V té mezikulturní výměně je důležitá diskuse, výměna názorů. A k tomu právě sloužily dílny, kde se rovněž pracovalo s tématem Right or wrong. Takže program byl takový, že během odpoledne a večera byla představení a dopoledne následujícího dne se o tom diskutovalo a pracovalo se ve workshopech. Dílny probíhaly v angličtině a vedli je vždy dva mladí lidé společně se studentem divadelní vědy z Osnabrücku. V těchto skupinách se pracovalo po celý týden a předposlední den v sobotu předvedli výsledek představení pro veřejnost ve velké síni v Centru Muzejní čtvrti ve Vídni.

Co si pod pojmem Right or wrong měli seminaristé představit?

Úkolem bylo vytáhnout ze zhlédnutých představení právě téma toho, co se jim zdá správné a co nesprávné, dobré a špatné. Takové impulsy, impresy. Protože ujasnit si tyhle věci je pro mladé lidi velmi důležité. Co je dobré pro mě, nemusí být dobré pro jiného, a co je špatné pro mě, nepovažuje za špatné ten druhý. Šlo o to, aby se do tématu hlouběji ponořili. A tak jsme na konci viděli 10 různých výstupů (představení). Alespoň já si myslím, že nic podobného se zatím v oblasti amatérského divadla nevyskytlo.

Bude to mít nějaké pokračování? Chcete touto akcí založit novou tradici?

Teď probíhá zhodnocení akce, jedna kolegyně, Finka pracující na norské univerzitě, udělala studii a studenti z Německa teď s ní pracují dále. Výsledkem má být brožurka, jakýsi recept, jak na to, bude-li chtít někdo pokračovat. Rozhodně bychom ale nechtěli, aby to byl vídeňský festival. Protože pro mladé lidi je zajímavější, když mohou cestovat poznávat různé atraktivní destinace. Tom je Vídeň takovým konzervativním městem, které myslím, není pro mladé zase až tak zajímavé. O pořádání festivalu ale projevila třeba Malta, nebo některé severské země. Tak uvidíme, jak to dopadne.

International Amateur
Theatre Association

Škoda, že zítra odjízďíte...

Mně je to taky líto, ale mám ještě k zpracování účty z toho festivalu, o kterém jsme mluvili, takže jsem tu letos opravdu na skok, takže se ani nepotkám s přáteli z AITA, kteří sem pravidelně jezdí. Ale příští rok bych to chtěl napravit. Jak víte, hronovský festival bude slavit osmdesátku, a tak bychom chtěli pomoci uspořádat festival skutečně mezinárodní, s záštitou CEC AITA/IATA, který se koná každá dva roky někde jinde. Naposledy to bylo v maďarském městě Kazinbarczika. Samozřejmě, je to záležitost finančně náročná, záleží na propagaci a naší spolupráci s NIPOS/Artama, ale věřím, že se to podaří. Tak nashledanou příští rok!

Jana Soprová

Kamarádi

soutěž

Situace

dnes

Pojmenujte situaci.
Doplňte dialog.
Vyslovte myšlenku.
Napište mikropříběh.
Každý den vám nabídneme
němou situaci.
Rozehrajte ji slovy
a návrh vhodte do
žluté konve na náměstí.
Vítězné řešení otiskneme
a výherce odměníme.

včera

Vstávej, jdeme domů.

Výherce získává píšťalku a obrázek.
Gratulujeme.

program zítra

středa 5. srpna 2009

zp 14:30 a 16:30 – Sál Josefa Čapka (50min.)

LDO ZUŠ Strakonice

Je to naprosto jisté

DS Trdla při O.S. Thalia Vyškov

Kuře Čtvrťka

dp 15:00 – Park A. Jiráska

Divadlo U Staré herečky Hradec Králové

O Šípkové růžence

zp 16:30 a 19:30 – ZŠ na náměstí (45min.)

HOP-HOP ZUŠ Ostrov

Ruby a Garnet

dp 17:00 Park A. Jiráska

Hronovská dechovka

zp 17:45 a 20:30 – Jiráskovo divadlo (75min.)

Divadlo Commedia Poprad, Slovensko

Kapustnica

dp 19:00 – Park A. Jiráska

Nacopak Band Hronov – písně M. Tučného

(koncert)

zp 20:30 – Sál Josefa Čapka (205min.)

Nezávislý soubor Buranteatr Brno

Pan Polštář

zp 21:00 – Sokolovna (160min.)

Divadlo SoLiTEater Praha

Svou vlastní ženou

dp 22:00 – Park A. Jiráska

DS při MKS Červený Kostelec

Dva na smetišti

dp - doprovodný program

zp - základní program

Změna programu vyhrazena!

V případě nepříznivého počasí
se doprovodný program v parku ruší!

Rádi čísla?

Malá statistika seminářů a dílen JH 2009

- 15 tematických seminářů a dílen - 350 zájemců - šestina z nich svou účast z různých příčin odvolala.

- Nejpočetněji jsou v KnMD zastoupeny ročníky 1993-1986, jsou jich plné dvě třetiny. Statisticky zanedbatelný je počet mladších účastníků, takže lze konstatovat, že plnou třetinu tvoří posluchači starší 23 let. Zajímavé je, že až na tři výjimky jsou zastoupeny všechny ročníky v nepřetržité řadě od roku narození 1985 až po ročník 1948, tj. od čtyřicetiletých až po jednašedesátileté. Nejstarší účastník KnMD je narozený v r. 1933. Rozpětí mezi nejmladším a nejstarším frekventantem je 62 let.

- Poměr mužů a žen v seminářích je 42 % k 58 %. Stejně procentuální skóre je mezi těmi, co se zúčastňují KnMD poprvé a opakovaně. Seminaristé se v 71 % hlásí k příslušnosti k divadelnímu souboru. KnMD se stále hojněji účastní posluchači uměleckých škol divadelního zaměření. Letos nejméně 15.

Malá statistika účinkujících souborů

Do hlavního programu JH 2009 bylo vybráno 24 inscenací či programových bloků. Ve skutečnosti se jedná o 30 inscenací a vystoupení, realizovaných 237 divadelníky.

V doprovodném programu se letos objevuje dalších 10 divadelních inscenací. Vedle toho se na programu JH podílí cca 20 hudebních uskupení, ale i další nejrozumnější produkce včetně těch, které se udály během Vavříneckého dne. Nepočítáme-li „Vavřince“, jedná se o dalších 510 účinkujících.

Milan Strotzer

Magické číslo je 22. (pozn.red.)

Redakčně zkráceno o 24% původního textu.

Poděkování

Miloslavu Lenfeldovi

od všech zmoklých lidí, kteří v noci zůstali na zastávce čekající na poslední autobus na internáty, který nejel. Miloslav je láskyplně postupně všechny odvezl autem do jejich pelíšků.

-red-

Co se vám honí hlavou?

Upravit můj profil

Datum narození: 4. srpna 2009 ve 03:53h
Vychází: 4. srpna 2009 ve 14:00h

Vydává: Organizační štáb.

Redakce: Zuzana Malá (šéfredaktorka), Jana Soprová, Petra Hanušková, Martina Vannayová, Eva Andělová, Eva Koutová, Jakub Hulák, Kateřina Doležalová, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Oficiální stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>
E-mail redakce: zpravodaj.jh@seznam.cz

Tisk: GZH, s.r.o.
Cena: 10,- Kč

Zvláštní znamení:

Neprošlo jazykovou úpravou!!!

Přátelé

Wikov MGI a. s. Hronov- Generální partner
 RWE Transgas, a. s.
 VOTAVA CZ, s. r. o.
 EUROVIA CS, a. s.
 Jiří Grätz - CES-EKO
 STRABAG a. s.
 Saar Gummi Czech, s. r. o.
 Marius Pedersen, a. s. Hradec Králové
 Česká spořitelna a. s.
 Sico Rubena, s. r. o. Velké Poříčí
 GD-Net s. r. o., Náchod
 Vodovody a kanalizace, a. s. Náchod
 Optika Malinský
 ČSOB Náchod
 Vitamín, velkoobchod elektro Hradec Králové
 SOLID CZECH s. r. o. Hradec Králové
 Primátor - Pivovar Náchod, a. s.
 Konica Minolta Business
 Solutions Czech,
 s. r. o. Hradec Králové
 CDS Náchod, s. r. o.
 Český rozhlas Hradec Králové
 Veba, textilní závod, a. s. Broumov
 Pekařství „U zvonu“ Náchod
 EKO Delta s. r. o.
 HAŠPL a. s. Velké Poříčí
 BEZEDOS s. r. o.
 DRANA s. r. o.
 VŠ Mix, s.r.o.

FACELIST

14:00 Radmila Hrdinová vás pozvala do skupiny KLUB PLAČÍČÍHO DIVÁKA.

Jakub Korčák, Eva Andělová, Jan Císař, Jasanka Kajmanová a Zuzana Malá jsou členy.

Napsat komentář...

17:37 Vladimír Zajíc není rád, když se mu při tvorbě recenze nabízí intelektová spolupráce.

17:50 Marie Kotisová Tak si to piš sám!

Napsat komentář...

18:12 Karla Štaubertová vás přidala mezi své přátele.

18:45 Marcela Kollertová si nemůže vzpomenout, o čem včera mluvila s Krasulou.

18:46 Josef Krasula My sa pozname?

Napsat komentář...

19:00 Renata Vordová vás pozvala do skupiny TRETÍ VĚK

19:32:17 Milan Strotzer je statisticky nejméně blondatá žena ze všech 15% účastníků, kteří sice chodí na PC, ale pravidelně nesnídají více než 16% denního příjmu kalorií a zároveň jezdí spíše na každém 6. JH, než aby se narodili v roce 1987.

22:23 Pavel Hurych si na FACELISTU udělal test „Jaké auto se k vám nejlépe hodí?“ s výsledkem KIA.

00:56 Ivo Mičkal vložil nové album.

Napsat komentář...

Psaní o mluvení

V současné době málokdy slyšíme u mladých interpretů takové přirozené jednání slovem, s hlasy dobře propojenými s tělovým citěním, jako v představení Já, Holden.

Jiná úroveň byla v představení Vrstvy masek: než stihne „Mefisto“ navštívit foniatra, doporučuji interprete Vincentku pokojové teploty, méně hlasové křeče, aktivnější artikulaci. „Ona“ by měla šetřit širokouhlým mluvením, které ji vedlo k rozlezele otevřeným samohláskám a větám bez teček.

„On“ šustil sykavkami v příjemné barvě hlasu. Škoda, v představení divadla poezie by měli mít interpreti na kvalitu svého mluvního projevu větší nároky.

Regina Szymiková

program dnes

úterý 4. srpna 2009

dp 15:00 - park A. Jiráska
O kohoutkovi a slepičce
Krabičková pohádka
 pohádky

zp 14:30 a 19:30 - Sál Josefa Čapka (55min.)
 Čmukaři Turnov
Za každým rohem jeskyňka

zp 16:30 a 19:30 - Jiráskovo divadlo (60min.)
 Soubor 3+1 při Rádobydivadlo Klapý
Escorial

zp 16:30 a 21:15 - ZŠ na náměstí (45min.)
 HOP-HOP ZUŠ Ostrov
Ruby a Garnet?

dp 15:00 - park A. Jiráska
Picard&Friends
 koncert

dp 19:00 - Park A. Jiráska
Heebie-Jeebies
 ska-punk Hronov

zp 18:00 a 21:15 - Sokolovna (50min.)
Tate Iyumni Praha
 Krvavé koleno

dp 20:00 - Park A. Jiráska
G - Point Fun(c)tion
 funky, Kostelec nad Orlicí

dp 22:00 - Jiráskovo divadlo
Kadiš
 Pásmo písní a veršů ruského básníka A. Galiče

dp 22:00 - Park A. Jiráska
 ZUŠ Hronov
Bastien a Bastienka (opera)

dp - doprovodný program
 zp - základní program

Změna programu vyhrazena!
 V případě nepříznivého počasí
 se doprovodný program v parku ruší!

